

betydning som følge af senere lovgivning om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, jfr. nu lov bekendtgørelse nr. 260 af 18. august 1964, medens lov nr. 134 af 1. juli 1927, § 4 (lov om aldersrente) er afløst af lov nr. 218 af 4. juni 1965, § 19, stk. 1 (lov om folkepension), og lov nr. 237 af 12. juni 1922, § 107 (lov om værgerådsforsorg m. m.) af lov nr. 193 af 4. juni 1964, § 25, stk. 2 (lov om børne- og ungdomsforsorg). Den foreslåede regel vil også omfatte den i § 38, stk. 2, sidste pkt., i lov nr. 169 af 31. maj 1961 (lov om offentlig forsorg, jfr. nu love bekendtgørelse nr. 232 af 26. maj 1965) hjemlede fritagelse for erlægelse af afgift for bl. a. udskrifter og attester.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, er ny i forhold til udvalgets udkast og er indføjet for at bevare den for fredningsnævn i naturfredningslovens § 32, stk. 6, hjemlede afgiftsfrihed, der ellers ville være ophævet ved bestemmelsen i § 69, stk. 3. Overfredningsnævnet, må falde ind under stk. 1, nr. 1.

Reglen i stk. 1, nr. 4, hjemler ligesom retsafgiftslovens § 27, 1. pkt. in fine, jfr. retsplejelovens § 331, stk. 1, nr. 4, afgiftsfri udfærdigelse af udskrifter og attester, der behøves i beneficerede sager, jfr. henvisningen til § 13, stk. 1, nr. 3. Herudover hjemler bestemmelsen også afgiftsfri udfærdigelse af udskrifter og attester, der behøves i de i forslaget § 12, stk. 1, nr. 1-6, nævnte sager, herunder udskrifter til brug for sagsøgte i en ægteskabssag og de i § 13, stk. 1, nr. 2, nævnte sager, samt for første domskrift til en af de her nævnte parter. Afgiftsfritagelsen for udskrifter og attester i disse tilfælde må anses for et naturligt tilbehør til den i de citerede bestemmelser hjemlede afgiftsfritagelse.

Reglen i stk. 1, nr. 5, må på samme måde anses for et naturligt tilbehør til den i § 20, nr. 1-5 hjemlede afgiftsfritagelse.

Reglen i stk. 1, nr. 6, afløser retsafgiftslovens § 27, 3. pkt.

Stk. 2 er noget omredigeret i forhold til udvalgets udkast.

Reglen i stk. 2, nr. 1, hvorefter første udskrift til sagsøgeren af dommen i en borgerlig domssag udfærdiges uden afgift, er ny. I praksis bestiller sagsøgeren så godt som altid udskrift af dommen, og i de fleste tilfælde tages denne udskrift som et gennemslag i forbindelse med renskrivningen af dommen. Det findes rimeligt ikke at afkræve sagsøgeren en særskilt afgift for denne udskrift. Samtidig opnås herved en væsentlig forenkling af arbejdsgangen på dommerkontorerne.

I stk. 2, nr. 2, foreslås første udskrift til rekvirenten af en notarialforretning udfærdiget uden afgift.

Ifølge veksellovens § 88 og checklovens § 66 må udskrift af protestforretninger ikke udleveres til andre end rekvirenten. Udfærdigelsen af den første udskrift må betragtes som et led i forretningen og i overensstemmelse med retsafgiftslovens § 22, stk. 1, 2. pkt., jfr. sportelglementet, § 132 in fine, skal denne udskrift også efter den her foreslåede regel meddeles rekvirenten uden særskilt afgift. Denne ordning foreslås udvidet til at omfatte første udskrift af alle notarialforretninger i øvrigt. Efter retsafgiftslovens § 22, stk. 1, 2. pkt. skal alene første ark af den første beskrivelse af en notarialforretning altid leveres den, der har begæret notarialforretningen og betalt afgiften for samme uden særskilt betaling. Der ses dog ikke at være anledning til at begrænse afgiftsfritagelsen til første ark. At første udskrift af forretningen uden hensyn til dens størrelse meddeles rekvirenten uden særskilt afgift vil også være anbefalelsesværdigt ved en eventuel gennemførelse af en ordning, hvorefter notarialafgifterne berigtiges ved stempelmærker, idet mærkerne i så fald alene vedrører afgiften for notarialforretningen og ikke tillige afgiften for selve udskriften.

Reglen i stk. 2, nr. 3 tilvejebringer lovhjemmel for den ved justitsministeriets skrivelse af 26. juli 1963 (utr.) og skattedepartementets meddelelse nr. 156 af 30. juni 1943 truffene ordning og udvider fritagelsen til også at omfatte den beskikkede advokat i en sag, hvori der er meddelt fri proces.

Reglen i stk. 2, nr. 4, om afgiftsfrihed for ankeattester til brug ved indgåelse af nyt ægteskab er begrundet med, at ulejligheden ved at opkræve dette gebyr ofte vil være større end besværet med selve attestens udfærdigelse og ikke står i forhold til gebyret.

Ved reglen i stk. 2, nr. 5, lovfæstes den ved justitsministeriets cirkulære nr. 127 af 17. juni 1938 truffene ordning.

Afgiftsfriheden i stk. 2, nr. 6, for straffeattester er ny. Afgiften efter den gældende ordning for straffeattester finder kun anvendelse, hvor en privatperson anmoder om attest om, hvorvidt han har været straffet. Sådanne „private“ straffeattester anvendes i alt væsentligt kun ved ansøgninger om visse stillinger under stat og kommune og visse stillinger inden for det private erhverv, f. eks. i vagtselskaber, låsecentraler, redningskorps, forsikringselskaber, transportvirksomheder o. lign. Det må betragtes som mindre rimeligt, at ansøgere til sådanne stillinger skal belastes med en særlig afgift. Om spørgsmålet kan i øvrigt henvises til „Betænkning afgivet af det af justitsministeriet den 26. juli 1957 nedsatte udvalg til overvejelse af, i hvilket omfang personer, der har været i strid med straffelovgivningen, bør